

Sygn. akt II PK 301/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa K. P.
przeciwko P. w W.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 września 2016 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 19 lutego 2015 r., sygn. akt XXI Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 lutego 2015 r., XXI Pa (...) Sąd Okręgowy w W. zmienił wyrok Sądu Rejonowego w W. z 17 lutego 2014 r., VIII P (...), zasądzający na rzecz K. P. (powódka) kwotę 25.065 zł tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę, nakazujący Skarbowi Państwa zwrot na rzecz powódki opłaty stosunkowej od pozwu oraz nadający wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 8.355 zł, w ten sposób, że przywrócił powódkę do pracy w P. (pозwana), odrzucił apelację powódki w pozostałym zakresie oraz oddalił apelację pozwanej.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego wniosła pozwana, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance wystąpienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego,

sprowadzającego się do pytania: czy niewypełnienie przez osobę sprawującą funkcję głównej księgowej w jednostce sektora budżetowego w rozumieniu art. 54 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. Nr 157, poz. 1240 ze zm.) obowiązków wynikających z ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U. Nr 152, poz. 1223 ze zm.) oraz obowiązków wynikających z wewnętrznych regulacji obowiązujących w danej jednostce sektora finansów publicznych a polegające m. in. na braku zgodności bilansu na dzień zamknięcia ksiąg rachunkowych na ostatni dzień okresu (roku) obrachunkowego z bilansem otwarcia kolejnego okresu (roku) obrachunkowego, nieterminowym zamykaniu okresów sprawozdawczych (miesiące) w toku roku obrachunkowego, nieksięgowaniu dokumentów, pozostawianiu w bilansie otwarcia okresu (roku) obrachunkowego pustych, niezawierających opisu wierszy oraz zapisów na kontach o wartości 0,00 zł, może zostać zakwalifikowane jako ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych i stanowić podstawę do rozwiązania z tą osobą stosunku pracy w trybie art. 52 k.p.- bez zachowania okresu wypowiedzenia oraz tak określona podstawa rozwiązania umowy o pracę spełnia określony w art. 30 § 4 k.p. wymóg uzasadnienia przyczyn rozwiązania umowy o pracę? Pozwana podniosła także oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w niniejszej sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), co wymaga na wstępie uwagi o charakterze porządkującym.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się bowiem, że jednocześnie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania występującymi w sprawie wątpliwościami prawnymi (zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów) generalnie wyklucza możliwość oczywistej zasadności skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2013 r., I UK 291/13, LEX nr 1430990 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355).

Pozwana w pierwszej kolejności powołała się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Odnosząc się do powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania stwierdzić należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, iż w razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850). Sformułowane zagadnienie powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego lub też będzie miało znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw w przyszłości. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850).

Sąd Najwyższy, w obliczu powyższych rozważań uznaje wniosek pozwanej w zakresie rozpoznania tak sformułowanego zagadnienia prawnego za nieuzasadniony, gdyż nie wykazała ona publicznoprawnego interesu w jego rozpoznaniu.

Przechodząc następnie do oceny przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy zauważyć, iż w judykaturze przyjmuje się, że oczywista

zasadność skargi, zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby pogłębionej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2013 r., III SK 19/13 LEX nr 1402642 oraz z 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619), a przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07 LEX nr 560577 oraz z 20 marca 2014 r., I CSK 18/14, LEX 1522063), czego nie można stwierdzić w rozpoznawanej sprawie szczególnie, iż pozwana nie przedstawiła w odrębnym wywodzie jurydycznym w czym upatruje się oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Powołanie się bowiem na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 nie zwalnia skarżącego z konieczności odpowiedniego umotywowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w tym zakresie, celem wykazania, iż podnoszona oczywista zasadność skargi rzeczywiście występuje w rozpoznawanej sprawie.

Mając na względzie powyższe Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.